

Nụ Cười Nhân Hậu - Quốc Huân (10B6)

Ba mươi năm là một quãng thời gian khá dài trong đời người. Đôi khi tôi có cảm tưởng đó chỉ là thoáng chớp mắt vì sự cố định của hình ảnh chung quanh ... nụ cười nhân hậu. Tôi nhớ đến thầy Nhã vì sự khoan dung luôn rộng nở trên khuôn mặt và giọng thật cao như chim hót của thầy trong lớp năm xưa. Giờ nhìn lại, nghe lại ... vẫn vậy. Qua cái bắt tay thật chắc, tôi mừng rỡ gặp lại thầy!

Vừa vào nhà Thái Sơn, cậu con trai lớn của thầy cô, tôi đã cảm nhận được cái ấm cúng của gia đình. Vừa nhìn cô Tuyết, tôi đã rõ lý do tại sao. Chưa kịp để tôi chào, cô đã vồn vã hỏi thăm ba đứa học trò Mai Chi, Phi Oanh và tôi. Phi Oanh vừa gặp ở Canada khỏi giới thiệu. Mai Chi và tôi, tên khó lắm. Tôi ráng gióng đôi tai mà vẫn chưa nghe Mai Chi nói gì. Cố moi trong óc xem cô này ngày xưa nhìn như thế nào, có ân oán giang hồ cũ hay không? Với tôi chắc không, vì ngày xưa đi học tôi chưa biết để ý đến mấy tà áo bà ba (phải không đó?) Ngồi im trong góc là một cậu thanh niên chắc cỡ 17, 18. Tôi trông quen lắm mà nghĩ hoài không biết đã gặp ở đâu. Dáng dấp rất nghệ sĩ. Hỏi ra là Hòa, con trai thứ hai của thầy. Trong chớp mắt 3 cái ần số: tên, họ, chữ lót đưa tôi câu giải đáp cho câu hỏi nãy giờ. Gia đình tôi có nghe Trần Thái Hòa hát đi, hát lại nhiều lần trong video Paris by Night tuyển chọn tài năng mới. Đây là cậu sinh viên y khoa có giọng hát rất hay mà ca sĩ Khánh Ly cố đánh trượt để em giữ con đường y khoa thay ca hát. Hoà đã thành bác sĩ nhi đồng và đang thực tập.

Trong bữa ăn, cả nhà chuyện trò nhiều về trang web Trần Quốc Tuấn. Ngày nào thầy cô cũng vào để đón xem bài vở và hình ảnh mới. Không hẳn vậy hai cậu em Thái Sơn và Thái Hòa còn biết hết các bút hiệu và giọng ca trong vườn văn, thơ, nhạc Trần Quốc Tuấn. Đóng góp mới nhất của Lang Thang cũng được nhắc đến. Hèn gì ... hàng ngày số lần xem trang web Trần Quốc Tuấn nhảy 40, 50 điểm. Giá chỉ số của Dow Jones hoặc NASDAQ tăng như vậy thì đời dễ thở biết bao! Chắc có người đặt câu hỏi như tôi lúc đó. Thầy Nhã giải thích là thầy có viết vài bài về trường học bên Việt Nam mà thầy kêu gọi giúp đỡ mấy tháng trước. Thầy bảo những người trẻ nghĩ ra ý kiến mở ngôi trường đó vào trang web Trần Quốc Tuấn đọc cho biết. Hai cậu con trai và cô con dâu của thầy cô thuộc nhóm Thanh niên Công Giáo nhiệt tình đó. Tôi ngồi đó ngưỡng mộ những người bạn trẻ này. Họ có tình yêu đồng bào tha thiết, có sự kiên trì hiếm có ở tuổi trẻ để làm việc đến nơi, đến chốn. Qua 30 năm, tôi thấy không thiếu bầu nhiệt huyết của rất nhiều người trẻ, như đồng lửa bùng cháy thật lớn trong thời gian rất ngắn, rồi tắt ngấm vì thử thách ban đầu. Chỉ cần một câu hỏi của người khác đã làm họ chán nản bỏ cuộc. Tôi đồng ý là giáo dục tốt sẽ tạo thành tiếng nói mạnh mẽ về sau và tránh cho thế hệ tương lai sa vào cảnh bán thân nuôi mình. Nụ cười nhân hậu của thầy tôi đã ngấm vào trái tim của những người con và mang hạnh phúc đến cho những người không quen, không biết. Thật đáng phục !

Câu chuyện quanh bàn ăn lại xoay tròn về Trần Quốc Tuấn, về những thầy cô. Hai chữ “bác Uyên” đã được thầy nhắc đến nhiều lần. Nếu không học ở trường, có lẽ tôi nghĩ thầy đang nói về người chị của mình thay vì người đồng nghiệp trước lú. Tôi biết thêm về cô mình hơn. Vẫn với giọng trù mến, thầy Nhã nhắc đến thầy Dũng dạy Vật Lý mà tôi chưa được học. Tôi vẫn nhớ khuôn mặt hiền lành và tính ít nói của ông thầy trẻ này. Bây giờ

mới biết thêm các đức tính của thầy Dũng. Ngồi viết đến đây tôi chợt bật cười vì câu chuyện ngày đi dạy đầu tiên của thầy Nhã. Có một học sinh nào đó đón thầy trước lớp rồi hỏi “Anh là phụ huynh hay là thầy giáo mới. Nếu là thầy giáo, xin mời vào lớp em.” Nghe thấy vui quá phải không? Tuy không phải là người mở lời ấy, tôi nhớ năm đó có nhiều anh chị bên Sư Phạm đến thực tập tại trường. Gặp thầy Nhã và cô Thu lần đầu tiên, tôi nghĩ thầy cô là các anh chị đó. Chúng tôi lại nhắc về kỷ niệm với các thầy cô khác. Câu chuyện đang ròn rã bỗng bật im. Tiếng đàn dương cầm từ phòng bên ngoài làm mọi người chú ý. Tony, cậu con trai út của thầy cô, đang dạo ngón tay trên phím bản “I Wish You a Merry Christmas”. Một tràng pháo tay của chúng tôi từ phòng gia đình ở nốt nhạc cuối. Có lẽ đồng lúc với nụ cười hớn hờ và vài cái gật đầu của Tony bên ngoài.

Cuộc vui nào cũng đến lúc tàn, chúng tôi từ biệt thầy cô và gia đình để Phi Oanh còn lái xe một đoạn đường khá dài về Austin. Cô Tuyết không quên gói cho mỗi người học trò một ít quà. Hoà tặng cho mỗi anh chị CD đầu tay với lời chân tình. Ra đến xe, tôi lại nhận thêm quà Christmas của Mai Chi và Phi Oanh. Tôi hơi quê vì không nghĩ đến quà cho thầy cô và bạn bè. Thôi, một nụ cười xã giao trừ nợ vậy. Cả câu chuyện tôi không nhắc nhiều đến Mai Chi vì cô bạn cùng trường chưa mở miệng. Gọi với sang xe Phi Oanh tôi thắc mắc “Hồi xưa đi học Mai Chi có ít nói như vậy không?” Tôi chỉ nhớ mang máng là ngày xưa mấy cô trong lớp Mai Chi thường đi thành từng nhóm 5 hay 6. Đi ngang qua lớp C7, C6, và C5 là bị đám bạn tôi chọc phá. Tôi vẫn nhớ giọng cười của Thịnh Cô, Phúc Nhí, Duy Đức, Quang Kim, Ngọc Châu, Hoàng Mỹ ... Tôi ngồi sâu cuối lớp ngó ra cười, hoặc đi tìm chiếc dép bị đá, hay lo gỡ cái móc xe đạp sau lưng. Phải chi thời đó tôi nghịch ngợm một chút, chắc có nhiều ân oán cũ để kể tiếp...

Xe Phi Oanh bắt đầu lăn bánh phía sau. Nhìn trời đã chập choạng tối, tôi hơi ái ngại. Ngoài trời từng cơn gió mạnh thổi. Tiếng gió hú làm tôi nổi gai ốc. Trong khoảnh khắc xe đã âm lại với giọng hát Trần Thái Hoà qua CD tựa Đền Dành. Nghe chưa được nửa đĩa nhạc tôi đã về đến nhà. Ngồi dưới cây Giáng Sinh, tôi nghe lại trọn CD và ôn lại vài giờ ngắn ngủi khó quên. Thêm một kỷ niệm đẹp ...

Quốc Huân